

SİYASİ EĞİTİM ÜZERİNE

Hazırlayan; Onur Yücel

Devrimci Cephe Eğitim dizisi -2

Devrimci Cephe Eğitim dizisi - 2

www.devrimcipephe.org
info@devrimcipephe.org

SİYASİ EĞİTİMİN ÖNEMİ ÜZERİNE

Süreç ve siyasi eğitimin önemi üzerine “Öğrenmek gerekli yoldaşlar. Her zaman, her adımda, mücadele sürecinde, içerde ve dışarıda hep öğrenmek, öğrenmek, öğrenmek ve savaşmak, savaşmak ve öğrenmek.” {Dimitrov. Kadrolar üzerine)

Bulgar devriminin önderi Dimitrov’un kadrolar üzerine adlı eserinde, kadroların eğitimiyle ilgili bu öğretici sözleri, her devrimci kadro için yol gösterici olmak zorundadır. Bugün okumanın, araştırmanın, incelemenin her zamankinden daha fazla kendini dayattığı bir dönemdeyiz Politik seviyenin düştüğü, geriliklerimizin arttığı, kadro yetiştirmede yetersiz kalındığı. politika üretiminde verimsiz olduğu, genç ve deneyimsiz insanlar açısından tarihsel ve siyasal bilgi noksanlığının yaşandığı bir süreçte olduğumuz unutulmamalıdır.

Tüm bu yönlerimizin ortadan kaldırılabilmesi, kendimizi ideolojik-politik ve örgütsel açıdan yeniden üretmemiz teorik ve felsefi olarak siyasi seviyemizi yükseltmemiz, genç ve diri bir kadro kuşağına sahip olmamız ancak eğitime özel bir önem vermemizle mümkün.

Diğer bir açıdan sınıflar mücadelesinin karmaşık sorunlarına çözümler getirebilmek, karşımıza çıkacak engelleri aşabilmek, hareketimizin örgütsel zaaflarını giderebilmek, kendi içimizde güçlü bir devrimciliği yaratılabilmek, tarihimizin olumsuz yanlarını ayıklayabilmek, geleceğe yönelik programımızı hayata geçirebilmek ancak siyasi eğitime yoğunlaşarak aşabileceğimiz bir olgudur.

Zira devrimci mücadelede istenen sonuçların elde edilebilmesi için siyasi bilinçlenmenin ve politika sanatının bilinmesi şarttır. Eski dünyanın yıkılması, yeni bir dünyanın kurulabilmesi için bu bilince sahip olmak ve politikanın gereklerini yerine getirebilme iradesini göstermekle direkt

bağlantılı bir durumdur.

Dünyanın yorumlanmasıyla sınırlı değerlendirmelerin ve entelektüel bilgilenmeyle kalan dar bakış açısının yerle bir edildiği, asıl olanın değiştirmek olduğu düşüncesinin devrimcilere yol gösterdiği başlangıç döneminin üzerinden nerdeyse 180 yıl geçti. Bu yıllar, proletarya hareketinin rüşeym halinden/muazzam örgütlülüğe geçiş yaptığı, burjuvaziye karşı amansız mücadeleleriyle korkular yaşattığı, bitmez-tükenmez kavgaların verildiği, yenilgi ve zaferlerin kazanıldığı, bedellerin ödendiği yıllar oldu. Ama değişmeyen tek şeyin, dünyanın değiştirilmesine yönelik mücadelenin devam ettiğiidir.

Dünyayı değiştirme mücadelesi hala felsefemizin temel hareket noktası. O halde, diyalektik tarihsel materyalizmin öğrenilmesi, yeni bir dünyayı kurmak için yola çıkan devrimciler için, amaçlarının gerçekleştirilmesinde onlara doğru yolu gösterebileceği gibi, amaçlarının önündeki engelleri yok etmenin de yol ve yöntemlerini kavratacaktır.

Ancak, değiştirebilmek için, yorumlamakta şarttır. Çünkü bilinmeyen bir şeyin değiştirilmesi düşünülemez. Demir madeni bilinmiyorsa, demir kullanılamaz. Demirin kullanılabileceği yerler de bilinemez. O yüzden ilkin bir nesne olsun, toplum olsun, sistem olsun tanımlamak şarttır. Toplumu değiştirmek için, toplumu tanımak gerekiyor. Devrim yapabilmek, devrim diyebilmek için, devrimin yasalarını bilmek gerekiyor. Tarih yazmak için, tarih bilincine sahip olmak gerekiyor. Demek ki, bir şeyi yapabilmek için, ilkin o şeyin ne olduğunu öğrenmek, tanımlamak gerekiyor.

Zira yorumlama ve değiştirme diyalektiği kavrandıkça, amaca varmada, güçlü atılımlar gerçekleşebilir. Bedel ödemeye hazır insanlar mücadeleye tereddüt göstermezler. Özcesi bu dünyayı değiştirmek istiyoruz. Bu dünya tanınmadan, bu dünyayı değiştirmek için bir duruş şekli ortaya koyabilir miyiz? Elbette bu mümkün değil. Duruş şeklimizi ortaya koyacak olgu, o dünyanın tanınmasıdır.

Kendi somut gerçekliğimiz açısından da bu böyledir. Bugün devrimci hareketin gerek içinde bulunduğu aşama, gerekse geçmişte yaşanan olumsuzluklar bilinmeden, devrimci hareketin kendini yenileme, yeniden

üretmesi gerçekleşebilir mi ?

Soyut sözlerle değişmeli, geçmişte olduğu gibi olmamalı demek, devrimci hareketin kendini yenileyebilmesi için yeterli olabilir mi?

Ya da böyle olmamalı diyerek, en doğru yorum ve değerlendirmelerle içinde bulunduğumuz durumu açıklayıp, ama bunun değişmesi için hiçbir şey yapmayanlarla değiştirme sağlanabilir mi?

Yada, siyasi eğitimin bir parçası haline getirilemeyen gelişmeler ve sorunlar, aktüel ve magazin düzeyinde tartışmalara dönüştürülebilir? Bir örgütün yaratmadığı, kadro ve yönetici kesimin örgütsel ilke ve kuralların gerektirdiği anlayışa uygun davranmadığı noktada, tartışma, sorunların çözüm yöntemi konularında, siyasi bir düzeyin gösterilebilmesi de mümkün olamaz.

Geleceği kazanmak istiyorsak, siyasi eğitim yaşamımızın ve mücadelemizin vazgeçilmez bir yönü olmalıdır. Peki nasıl bir siyasi eğitim? Siyasi eğitimden ne anlıyoruz? Biz devrimciler, yeni bir dünyanın kurulması mücadelesi veren, bu uğurda her türlü bedeli ödemeye hazır insanlarız. Neden? Kapitalizmin sömürüsüne son veren, emeğin en yüce değer kabul edildiği, insanlığı özgür kılacak bir toplumun, sosyalizmin savunucularıyız. Devrimcileri böylesine pratik bir görevle yükümlü kılan budur. Bu pratik görevin altından kalkabilmek, mücadelemizin amaçlarını doğru kavrayabilmek için, teorik bir donanıma sahip olmak şarttır. Bilimsel sosyalizmin bize öğrettiği gibi teori, pratik mücadeleyi sürdürenlere atam gücü, görüş açıklığı, çalışmalarda güven, zafere varmada inanç verir.

Ama devrimci teori, kısır, soyut bilgi değildir. Lenin'in belirttiği gibi, bizim teorimiz bir dogma değil, eylem kılavuzudur. İşte devrimcilerin böylesine bir teoriye ihtiyacı var. Teori sosyal pratiğin önünü açtığı oranda, gerçek anlamda hayatla bağını kuran bir eylem kılavuzu olmaya devam ediyor demektir. Soyut bilgiye sahip, bir çok konuda bilgi sahibi olmasına rağmen pratik hayatla ve gelişmelerle bağ kuramayan, dahası hayatla ilgisi olmayan birçok insan vardır. Oysa bilgi, teorik eğitim, siyasi insan kavramları tek boyutlu bir olgu değildir. O yüzden elbette ki soyut bilgiye ihtiyaç vardır, ama tek başına siyasi niteliği veya siyasi mücadeleyi

belirleyen bir olgu olamaz. Siyasi niteliği belirleyen, kişinin soyut bilgiden, somut yaşama geçme diyalektiğidir. O halde bir devrimci için, kendi davasını sürdürebilmesi, amaçlarını ğrenebilmesinin yolu, her Şeyden önce kendi dünya görüşünü öğrenmesinden geçer.

Diyalektik-tarihsel materyalizm oluşmadan önce proletaryanın ne güçlü eylemi gerçekleşebilir, ne de rgt yaratılabilir. Bu anlamda, bilimsel sosyalizmin kurucularının işe felsefeden başlamaları, burjuva felsefesini ve din dogmalarını yerle bir ederek, proletaryanın sağlam bir bakış açısını ortaya koymaları, tarihsel bir zorunluluk olmuştur. Siyasi bir eğitimin ilk basamağı bu nedenle kendi dünya görüşümüzü öğrenmektir. Bir devrimci elbette ki bir filozof kadar felsefeyi belki zmseyemez ama asgari bilgilenmeyi sağlamak zorundadır. Proletaryanın bakış açısının önemini kmseyen bir devrimci mücadelede doğru bir hat sürdüremeyeceği gibi sağlıklı bir devrimcileşmeye de varamaz.

Kendi felsefemizi özümsemek, onun temel düşünce sistematığını, doğayı ve toplumu yargılamanın temel ltleri haline getirebilmek bir devrimcinin vazgeçilmez görevi olmalıdır.

Diyalektiğin birkaç maddesinin öğrenilmesi veya materyalizmin řu birkaç özelliğinin bilinmesi felsefeyi bildiğimiz anlamına gelmez. Bilinmelidir ki, felsefemizin özümsenmesi, temel düşünce ve davranış kural-ları haline getirilmesi demektir. Bu zmleme, örgütsüzlüğün eylemsizliğin, cesaretsizliğin yok edilmesinde temel bir noktadır.

Bunun için, siyasi eğitimin yaşadığımız süreçte daha özel bir anlam taşıyor. Kadrolaşmanın temeli, siyasi eğitimle bütünleşmiş mücadeledir. Bunun için soyut bilgiden somut bilgiye doğru bir yöntem olmalı. Siyasi eğitim programı, okuma, araştırma, inceleme buna göre planlanmalıdır. Bu da ,

1. Bilimsel sosyalizmin temel zmlleme yöntemi olan diyalektik ve tarihsel materyalist felsefenin öğrenilmesi, asgari bir bilgilenmeye sahip olunması şarttır. Bu her Şeyden önce, sağlam bir dünya görüşüne sahip olmaktır.

2. Marksizm-Leninizm'in temel ilkelerinin öğrenilmesi, proletarya m-

cadelesinin temel sorunlarının İncelenmesine dayanan teorik eğitimin yapılması

3. Dünya devrimci hareketlerinin mücadele deneyleri, devrimci örgüt ve partilerin yaşadığı sorunlar, deney ve tecrübeleri, tarih ve geleneklerinin öğrenilmesi

4. Devrimci hareketin teorik tezlerinin öğrenilmesi, ideolojik ve politik hattının kavranması, ülke devrimci hareketlerinin örgüt, devrim ve sosyalizm anlayışlarının öğrenilmesi

5. Sosyalizmin maddi bir güce dönüştüğü ve yeryüzünün üçte birine sahip olduğu bir dönemden, yıkıldığı döneme araştırmacı, inceleyici bir gözle bakmak, yaşanan ve yenilen sosyalizme eleştirel bakma cüreti göstererek, nasıl bir sosyalizm savunusunu ortaya koyabilmek.

insanlarımız böylesi bir programla bir eğitim seferberliği içerisinde, eğitim faaliyetini, yukarıdaki konuları içerecek tarzda ele almalı bir görev ve hedef olarak önüne koymalıdır.

Yalnız söz ve kavramları telaffuz etmeden önce içeriklerini öğrenmemiz, temel eğitim anlayışımız olmalıdır. Günlük yaşamımızda, tartışmalarımızda, sohbetlerimizde çoğu kez diyalektik, tarihi materyalizm, devrim, sosyalizm veya benzer kavramları çok sık kullanırız. Ama gerçek derinliklerinden çok, yüzeysel bilgilerle ya da bilgisizlikle kullandığımızın farkında bile olmayız. Oysa bu kavramlar asgari bir bilgilenmeyi yatmış olsa, sorunların aşılma yöntemleri kolay olur, daha güçlü bir mücadeleye dönüşür. Devrim demek, zorunluluklarımızdan bahsetmek, hatta bu konularda çok keskin laflar etmek, ama en ufak bir zorlukta, yenilgide, olumsuzlukta savrulmak, devrim kavramının taşımış olduğu manaya uygun davranmak... İşte devrimin kavranmadığı, teorik bilinç yönünün yetersiz kaldığı nokta burası olmaktadır. Diyalektik deriz, birkaç maddesini ezberleriz. Ama olay ve gelişmeleri iç bağlantıların, birbirini etkileyen boyutlarını iç ve dış koşulların rolünü. vb. yok sayarak bir anla sınırlar ya da ak-kara mantığı içerisinde açıklama yöntemi seçeriz..

Eğer bu temel kavramların gerçek içeriklerini asgari bir bilgilenmeyle öğrenmiş olsaydık, mücadelede dirençli kadrolar yaratmış, sorunlarımızı,

olumsuzlarımızı, yenilgilerimizi o bilinç içerisinde daha kolay çözüme ulaştırma gücü gösterebiliriz. Keza savrulma perspektif yitimi, bu denli fazla sol safları da yaşanmazdı.

Bu salt ülkemiz solunun yaşadığı bir eksiklik değildir. Bugün tüm Dünya solunun da de yaşadığı bir sorundur. Aynı eksiklik, aynı zaaf noktası, düzenin karşısında devrimcileri güçsüz düşürmektedir. Bu mutlaka aşılması gereken bir sorundur. Ama başta biz devrimci hareket insanlarının aşması gereken bir sorundur. Burada bir noktaya değinmekte yarar var. Elbette ki bir kadro, bir kişilik, nasıl bir örgüt sorusunu cevaplar. Kadronun nasıl bir eğitimden geçtiğini de ifade eder. Ancak her şeyi bir örgütle açıklama yöntemi de seçilmemeli. Her şey bir örgütten beklenmemeli. Devrimciliğin bir örgütsel boyutu, birde bireysel boyutu vardır. Örgüt eğitmedi ki, örgüt yetiştirmede ki demek, bizim kendimizi eğitime konusunda gösterdiğimiz duyarsızlığı, tembelliği açıklamaz. Bu yönümüzün zayıflığı, eksikliği tüm kadrolarca yaşanmış yaşanmaktadır. Bizi belirsiz kılan, tıkayan savrulmamızı yaratan tek etken örgütün eğitimdeki yetersizliğiyle açıklanmaya çalışılırsa, bireysel eğitimin ve sorumluluğun önemi yadsınmış olur. Adeta kadro mekanikçe kendisine verilecek eğitimi bekleyen bir insan olur. Bu doğru ve devrimci bir yaklaşım değildir. Bu yaklaşımla ne devrimciliğimizin yaratıcı, çözümleyici, sorunları yüklenmedeki boyutu, ne de bir devrimcinin özgür, bağımsız kişilik boyutu kavranmış olur.

Elbette ki bir örgüt açısından eğitimin temel örgütsel programı vardır. Ama aynı zamanda, bireysel eğitimin de burada önemi yadsınmamalıdır. Kaçımız programlanmış eğitim dışında yeni bir kitabı okuyor, çıkan dergi, gazete, kitap vb. takip edebiliyoruz? Günlük yaşamımızda okuma ne kadar bir zamanımızı almakta? Yada günlük okuma, bir düzen içerisinde, bir disiplin içerisinde yerine getirebilmek, öğrenmek için çabamız ne kadar? Bir konuyu araştırmada ne kadar sabırlıyız? İşte bunlar, bireysel eğitimin sorumluluğu içerisinde olan şeylerdir. Sürekli okumayan, kendini ilerletmeye, geliştirmeye çalışmayan bir devrimci, yaşamın, mücadelenin, gelişmelerin karşısında gerilemekten kurtulamaz. Gelişmek ve ilerlemek ancak sürekli bilinci yükseltmekten geçer.

Devrimci mücadele sınırsız bir öğrenmenin zeminidir. Zira, zorluğu, engelleri, karmaşıklığı yanında, insanoğlunun zenginliğini de taşır. İnsanı eğitme, değiştirme, dönüştürme çabası ve tüm bunlara karşı bir devrimcinin çözüm gücü olması, ancak bilmesinden, öğrenmesinden, anlamasından ve kavramasından geçer. Bunun yolu okumaktır, daha fazla öğrenmektir. Bir devrimcinin haz duyması, davasına bağlı kalması, inanç ve kararlılık içerisinde mücadelesinin insanı olması budur.

Mücadelede tıkanmamız, belirsizlik yaşamamız, sorunların altında kalmamız, çözüm gücü olmaktan çıkmamız, bilinç geriliğimizden, kendimizi aşma, yenileme konusunda geliştirici olamayışımızdandır. O nedenle bireysel eğitimin önemi yadsınmamalıdır. Bir devrimci örgütsel programın gerektirdiği eğitimle, bireysel eğitimi bütünleştiren bir mücadele insanı olmalıdır.

Siyasi eğitimin bu tarz ele alınması ve bu tarz kavranması sürecimizin de kavranması anlamına gelir. Sürecin temel görevi, yeniden inşa olarak belirlenmesine karşın, bu yeniden inşayı karşılayacak kadrolaşmada taşıdığımız eksiklik biliniyor. Keza salt kadrolaşmada yaşanmıyor bu durum.. Bunu bütünleyen siyasi karşılık da henüz yetersiz. Böyle bir durumda, siyasi eğitim, sürecimizin temel görevleriyle bütünlüklü bir tarzda ele alınması gereken ve hızla siyasi seviyenin yükseltildiği, belli bir düzeyin ve olgunluğun yakalandığı noktaya gelmesi şarttır. Kendi içimizde, ideolojik birliğin yakalanabilmesi için de bu bir zorunluluktur. Bugün genel solda sürecin bir savrulma, perspektif yitimi yarattığı gerçek. Bizleri, pratik bir davranıştan, bir kadro tipinden ettiği de bir gerçek.

Yeniden kendimizi üretmemiz demek, her şeyden önce, sürecin toparlanması, birliğin, ortak ruhun sağlanması demektir. Bilinmelidir ki, mücadelenin gerek duyduğu insanların eğitilmesi ve yetiştirilmesi, her zaman büyük önem taşır. Mücadelenin zorlu görevlerinin yerine getirilmesi, bu görevlerin gerektirdiği özelliklere sahip insanlarla başarılabilir. Bunun için de, her şeyden önce, hemfikir olmak ve mücadelenin tüm insanlarınca paylaşılan ortak ölçütleri olmak zorundadır. Bu ortak ölçütler göz önünde bulundurularak, bir devrimcide bulunması gereken

özelliklerin başında siyasi bir düzey ve olgunluk gelir. Siyasi eğitimden ne anlaşılması gerekir konusuna kısaca yukarıda değinmiş olduk. Siyasi eğitimden en somut haliyle anlaşılması gereken ise sürece devrimci tarzda müdahale edebilen insan yaratmaktır.

Gerçek bir devrimci insanın en önemli özelliği günlük sorunların ötesine geçebilen, gelişmelerin, olayların peşinde değil, önünde ilerleyen insan olmasıdır. Bilinmelidir ki bir devrimci eğer, işlerin ve görevlerin ayrıntılarından kendini soyutlayarak, sürecin genel gidişatını göremeyen, gündemdeki sorunu tespit ederek, onun üzerinde yoğunlaşmayan tüm gücünü bu ana sorunun çözümüne seferber edemeyen bir devrimci gerçek bir siyasi düzey tutturamaz. Bu devrimci istediği kadar bilgili, becerikli olsun, eğer sürecin temel halkasını sıkıca kavrayamıyorsa, bu halkaya bağlı sorunların çözümü için müdahalelerde bulunamıyorsa, siyasi niteliğin gelişmiş olmasından bahsedilemez.

İşte bu anlamda, siyasi eğitim esas olarak somut mücadele içerisinde verilebilecek bir olgudur.

Sürecin somut ve temel görevi belidir, bu da mücadele içerisinde anlamını bulur. Bu görevin temel özneleri olan kadrolar, yöneticiler, bu görevin gerektirdiği özellikleri taşımaz, bu görevlerini insanlara kavratmaz, bu bilgilenmeyi sağlamaz, çalışma alanlarını, kurumları buna uygun düzenlemez, adeta kendiliğinden bir sürece bırakılırsa ya da geçmiş olumsuzlukların ya da ayrıntılı küçük olayların peşinde koşturan olurlarsa, siyasi niteliği olan devrimciler olabilirler mi? Elbette ki değil.

Siyasi eğitimin önemi ortadadır. Ve ana görev sürecin ana halkasını yekalemiş ihsanların birlikteliği üzerinde kadrolaşmayı yaratmaktır.

Bilinmelidir ki, gündemimizi kavramış, önünde yer alarak, sürece alternatif katılımıyla deney kazanmış, yan bir iş yapmaktan korkmayan, cesaretle inisiyatif koyan, yalnız kendine söylenenleri yerine getiren değil, her yerde, her zaman gerekli tavrı koyabilen, kendine ve mücadeleye güvenen insanları eğitmek, yetiştirmek, siyasi eğitimin temel hedefi olacaktır.

Biz geleceği kucaklayacak bir kadro kuşağından bahsediyoruz. Ve böyle

bir kadro kuşağını yaratmak, siyasi eğitimden geçiyorsa, eğitim seferberliğimizin önemi kavranarak tüm alanlarda siyasi eğitimin kendisi oturtulmalıdır. Günü kurtarmak, insanların pratiğe yatkın yanlarından hemen istifade etmek, ya da soyut bilgiye sahip insanlardan yararlanmak bizim devrimci anlayışımız olmamalı. Aslolan devrimci bir kuşak yaratmaktır. Bilgi ve pratik diyalektiğini kişiliğine yedirmiş, bir devrimcilik hedeflenmelidir.

Böylesi devrimciler yetiştirilmediği sürece elde bulunan nice yetenekli ve bilgili insan isterse her biri bir cevher olsun, örgütlenme ve mücadele pratiği açısından hiçbir işe yaramayacaktır.

Unutulmamalıdır ki, biz devrimciler, salt profesyonel görevlerin yerine getirilmesine kilitlenmiş insanlar değiliz. Elbette ki asli görevimiz sürece devrimci tarzda müdahale eden aktif katılım içerisinde olan insanlar konumundayız. Siyasi eğitimin de hedeflediği budur. Ama diğer bir boyutu, her yönüyle insan olduğumuz gerçeğidir.

Bir devrimci her şeyden önce geleceğin toplumunun öncüsüdür. Geleceğin yeni insanının günümüzdeki temsilcisidir. O bir politikacı, devrimci olmaktan önce insandır. Sosyalizmin temelinde insan vardır. İnsan sevgisinin yüceliği yatmaktadır. İnsanın olmadığı hiçbir kavga yoktur. Her şey insanlığı köleleştirici zincirlerden kurtarmak, onu özgür ve mutlu yaşamını sağlamaktır. Dolayısıyla gerçek bir siyasi eğitim, her şeyden önce yüksek manevi değerleri kişiliğinde birleştirebilmiş mücadele insanlarını yaratabilmektir.

Mücadelenin düşünsel ve manevi değerlerini kişiliğinde birleştirememiş, en olumlu hale getirilmesi için çabalamayan, bir devrimcinin siyasi bir insan haline gelmesi imkansızdır.

Zor ve karmaşık görevleri yerine getirmek yanında aynı idealleri paylaştığı arkadaşlarına karşı içten sevgiyle bağlı, bencillikten uzak, arkadaşlarına tepeden bakmayan, vefa dolu, ahlaklı bir insan olmanın tüm erdemlerini taşıyan insan yetiştirilmesi siyasi eğitimin diğer bir yönü olmak zorundadır.

Böylesi insanlar yetiştirmeyi hedeflemediğimiz ve yetiştiremediğimiz

noktada devrimci m¼cadelenin anlamı yoktur. S¼recimizin zorluğunu bilerek, sağa-sola savrulmadan, bir d¼ş¼nce sistematiği i¼erisinde, s¼recin inşasına her d¼zeyde katılmak siyasi eğitimi temel olarak başarabileceğimiz bir olgudur.

Okuma, inceleme, araştırma y¼n¼m¼z¼n zayıf olduğu bir toplumda yaşıyoruz. Bu zayıflığın etkisi ka¼ınılmaz olarak biz devrimcileri de kapsamaktadır. Ama bilinmelidir ki devamıza her y¼n¼yle bağlı kalmak, ona g¼c vermek, ilerletmek siyasi bilinçten ge¼iyor. O y¼zden okuma, inceleme ve araştırma çalışması bir sorumluluk duygusu i¼erisinde, politik g¼c¼lenmemize hizmet eden, sorunlarımız karşısında ç¼z¼m g¼c¼ olmamızı sağlayan temelde ele alınmalıdır. Sadece bilgi birikimi yada entelekt¼el bir d¼zey elde etmek bizi devrimci kılmaz. Bizi devrimci kılacak olan, o bilgi birikimini ve øęrenmeyi m¼cadelenin ihtiyaçlarını karşılayacak hale getirmek, sorunlarımızın ç¼z¼m g¼c¼ne ulaştıracak bir bilinç vardır.

Eğitim seferberliğinin anlamı ve önemi buradadır.

